

UZASADNIENIE

M. D. został oskarżony o to, że w dniu 2 listopada 2014 roku w G. woj. (...) w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. M. G., sierż. M. P. i sierż. C. W. do zaniechania prawnie podjętej czynności służbowej doprowadzenia do Komisariatu Policji w G. celem ustalenia danych osobowych stosował wobec wymienionych policjantów siłę fizyczną w postaci wyrywania się, szarpania i odpychania, to jest o czyn z art. 224 § 2 k.k.

A. W. (1) został oskarżony o to, że w dniu 2 listopada 2014 roku w G. woj. (...) w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. A. Z. (1), asp. J. R., sierż. sztab. A. G. (1) do zaniechania prawnie podjętej czynności legitymowania a następnie zatrzymania, stosował wobec wymienionych policjantów siłę fizyczną w postaci wyrywania się i odpychania ich od siebie, a nadto naruszył nietykalność cielesną sierż. sztab. A. Z. (1) podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpał go za umundurowanie służbowe, to jest o czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

A. W. (2) został oskarżony o to, że:

1. w dniu 2 listopada 2014 roku w G. woj. (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji sierż. sztab. M. G. podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych w ten sposób, że pluł jej w twarz, uderzał swoim torsem w jej klatkę piersiową oraz popychał, to jest o czyn z art. 222 § 1 k.k.

2. w dniu 2 listopada 2014 roku w G. woj. (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji sierż. sztab. A. Z. (1) podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpał go za umundurowanie służbowe w wyniku czego rozerwaniu uległ lewy rękaw kurtki służbowej, a także w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. A. G. (1) i sierż. sztab. A. Z. (1) do zaniechania prawnie podjętej czynności zatrzymania A. W. (1) stosował wobec wymienionych policjantów przemoc w postaci odciągania ich od A. W. (1) a nadto w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji asp. Z. W. (1), sierż. sztab. A. Z. (1) i asp. T. C. do zaniechania prawnie podjętej czynności zatrzymania stosował wobec wymienionych funkcjonariuszy przemoc polegająca na wyrywaniu się, złapaniu za rękę sierż. sztab. A. Z. (1) i zerwaniu mu bransoletki od zegarka naręcznego, to jest o czyn z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 26 października 2016 roku oskarżonego M. D. w miejsce zarzucanego mu czynu uznano za winnego tego, że w dniu 2 listopada 2014 roku w G. woj. (...) w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. M. G., sierż. M. P. i sierż. C. W. do zaniechania prawnej czynności służbowej doprowadzenia do Komisariatu Policji w G. celem ustalenia danych osobowych stosował wobec wymienionych funkcjonariuszy przemoc polegającą na szarpaniu, odpychaniu ich i wyrywaniu się, czym wypełnił dyspozycję art. 224 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego A. W. (1) w miejsce zarzucanego mu czynu uznano za winnego tego, że w dniu 2 listopada 2014 roku w G. woj. (...) w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. A. Z. (1), asp. J. R. i sierż. sztab. A. G. (1) do zaniechania prawnej czynności służbowej legitymowania a następnie zatrzymania, stosował wobec wymienionych funkcjonariuszy przemoc polegającą na szarpaniu, odpychaniu ich i wyrywaniu się, a nadto naruszył nietykalność cielesną sierż. sztab. A. Z. (1) podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpał go za umundurowanie służbowe, czym wypełnił dyspozycję art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego A. W. (2) w miejsce zarzucanego mu w punkcie 1. czynu uznano za winnego tego, że w dniu 2 listopada 2014 roku w G. woj. (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji sierż. sztab. M. G. podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych w ten sposób, że pluł jej w twarz, uderzał swoim torsem w jej klatkę

piersiową popychając ją, czym wypełnił dyspozycję art. 222 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 222 § 1 k.k. wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W miejsce zarzucanego w punkcie 2. czynu oskarżonego A. W. (2) uznano za winnego tego, że w dniu 2 listopada 2014 roku w G. woj. (...) w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. A. G. (1) i sierż. sztab. A. Z. (1) do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania A. W. (1) stosował wobec wymienionych funkcjonariuszy przemoc w postaci odciągania ich od A. W. (1) oraz naruszył nietykalność cielesną sierż. sztab. A. Z. (1) podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpał go za umundurowanie służbowe w wyniku, czego rozerwaniu uległ lewy rękaw jego kurtki służbowej a nadto w celu zmuszenia sierż. sztab. A. Z. (1) do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania go stosował wobec niego przemoc polegającą na szarpaniu go oraz ponownie naruszył jego nietykalność cielesną podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że złapał go za rękę i zerwał bransoletkę od zegarka naręcznego, którym wypełnił dyspozycję art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Za zbiegające się przestępstwa Sąd Rejonowy na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu A. W. (2) karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych M. D. i A. W. (1) kar pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k., a wykonanie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego A. W. (2) - na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Dodatkowo na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonych M. D. i A. W. (1) kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, a wobec oskarżonego A. W. (2) w wysokości 50 stawek dziennych, przy czym wysokość stawki dziennej wobec każdego z oskarżonych ustalono na kwotę 10 złotych. Sąd Rejonowy na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązał też oskarżonych M. D., A. W. (1) i A. W. (2) do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku i tak: M. D. został zobowiązany do przeproszenia M. G. i M. P. poprzez złożenie pisma zawierającego przeprosiny na ręce Komendanta Komisariatu Policji w G. i C. W. poprzez złożenie pisma zawierającego przeprosiny na ręce Komendanta Komisariatu Policji w S., A. W. (1) - do przeproszenia A. Z. (1), J. R. i A. G. (1) poprzez złożenie pisma zawierającego przeprosiny na ręce Komendanta Komendy Powiatowej Policji w Z., a A. W. (2) - do przeproszenia M. G. poprzez złożenie pisma zawierającego przeprosiny na ręce Komendanta Komisariatu Policji w G. oraz A. Z. (1) i A. G. (1) poprzez złożenie pisma zawierającego przeprosiny na ręce Komendanta Komendy Powiatowej Policji w Z.. Oskarżeni M. D. i A. W. (1) na podstawie art. 73 § 2 k.k. zostali oddani w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonych kar grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 2 listopada 2014 roku. W przedmiocie kosztów sądowych Sąd orzekł, zasądzając od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem ich częściowego zwrotu, natomiast w pozostałym zakresie zwolnił oskarżonych od ich ponoszenia.

Apelację od powyższego wyroku na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. wniósł obrońca oskarżonych, zaskarżając wyrok w całości i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. I – IV skarżonego wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 224 § 2 k.k. poprzez ich zastosowanie i przypisanie oskarżonemu zachowań penalizowanych w/w przepisem w sytuacji, gdy ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd w zakresie w/w czynów (s. 1 – 9) wskazują, iż zachowanie oskarżonych stanowiły – co najwyżej – tzw. bierny opór i jako takie nie stanowią występku z art. 224 § 2 k.k.;

II. naruszenie przepisów postępowania a to:

1. art. 7, 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez dokonanie zbiorczej i dowolnej oceny dowodów z zeznań funkcjonariuszy Policji, w których rozbieżności Sąd nie przytoczył, nie zbadał i uznał je niejako za jeden dowód przeprowadzony w sprawie (s. 9 – 10) podczas, gdy winien był wyjaśnić korelacje każdego z tych dowodów ze wszystkimi innymi przeprowadzonymi w toku postępowania – w tym, w szczególności, z wyjaśnieniami oskarżonych –

i dopiero wówczas dojść do wniosków co do wiarygodności, bądź jej braku, poszczególnych dowodów zgromadzonych w sprawie – czego Sąd nie uczynił, wobec czego ocena dowodów przezeń dokonana jest niepełna i niespełniająca kryteriów art. 7 i 410 k.p.k.;

2. art. 167 k.p.k. – poprzez niezwrócenie się do stosownej jednostki Policji o załączenie dokumentacji potwierdzającej rzekome zniszczenia kurtki służbowej sierżanta sztabowego A. Z. (1) – celem potwierdzenia wiarygodności zeznań świadka bądź wyjaśnień oskarżonego;

3. art. 424 § 2 k.p.k. – poprzez zbiorcze powołanie się, przy wymiarze kary, na dyrektywy dotyczące jej wymierzania, zawarte w art. 53 k.k. bez rozróżnienia na poszczególnych oskarżonych, co wobec różnicy zachowań przez nich podjętych nie pozwoliło Sądowi na indywidualizację kary bądź rozważenie zastosowania środków probacyjnych (w szczególności z art. 66 – 67 Kodeksu karnego).

Skarżący na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna jedynie częściowo – co do oskarżonych M. D. i A. W. (1), natomiast wywiedzione argumenty nie mogły spowodować wzruszenia zapadłego wyroku względem oskarżonego A. W. (2).

Sąd I instancji należycie rozważył zgromadzony materiał dowodowy, a stanowisko swoje wyczerpująco uzasadnił, zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k., wykazując sprawstwo oskarżonych i ujawniając na rozprawie wszystkie okoliczności mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Zdaniem Sądu odwoławczego nie dość dokładnie przeanalizowano natomiast okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonych M. D. i A. W. (1), wskutek czego niezasadnie skazano wymienionych oskarżonych, podczas gdy w pełni wystarczającym w stosunku do nich byłoby warunkowe umorzenie postępowania karnego. Jednakże dokonana przez Sąd Rejonowy ocena przeprowadzonych dowodów, tj. wyjaśnień oskarżonych i zeznań przesłuchanych świadków, w tym zarówno pokrzywdzonych, jak i osób, które nie były pokrzywdzonymi w sprawie, a także ujawnionych na rozprawie dokumentów, poczyniona została w sposób wszechstronny i obiektywny, z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Zaskarżony wyrok należało uznać za poprawny zarówno pod względem oceny dowodów, weryfikacji i ugruntowania jego podstawy faktycznej, jak również oceny prawnej popełnionych czynów, a także reakcji karnej zastosowanej wobec oskarżonego A. W. (2), natomiast, jak już wyżej wspomniano, nieprawidłowo zdecydowano o skazaniu oskarżonych M. D. i A. W. (1).

W pierwszym rzędzie należy podkreślić, że nie ma racji skarżący dopatrując się obrazy prawa materialnego wyrażającej się nieprawidłową subsumpcją popełnionych czynów jako wypełniających dyspozycję art. 224 § 2 k.k. Odnosząc się do argumentacji opartej na przedstawionych w uzasadnieniu wniesionego środka zaskarżenia orzecznictwie i poglądach doktryny prawa karnego, trzeba dostrzec, że ustalone przez Sąd Rejonowy zachowanie oskarżonych polegające na szarpaniu, odpychaniu funkcjonariuszy i wyrywaniu się im bez wątpienia nie mieści się w zakresie pojęcia „bierny opór”. Wynikające z ustaleń Sądu zachowanie oskarżonych z całą pewnością wymagało zastosowania siły fizycznej i skierowania jej przeciwko interweniującym pokrzywdzonym, a zatem stanowiło przemoc w rozumieniu art. 224 § 2 k.k., bowiem „przemocą są wszelkie formy fizycznego oddziaływania. Istotne jest użycie siły fizycznej bez względu na jej intensywność” (por. komentarz do art. 224 k.k., red. Stefański 2017, wyd. 3/Stefańska, SIP Legalis”). Tym samym zasadne jest twierdzenie, że Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował przepisy prawa materialnego. Można dodać, że funkcjonariusze Policji w swoich zeznaniach opisywali zarówno zachowania polegające na stosowaniu wobec nich przemocy, jak i na oporze biernym, rozróżniając je.

Nie można też zgodzić się z obrońcą oskarżonego, że w toku procedowania Sąd meriti dopuścił się obrazy wymienionych w zarzucie przepisów prawa procesowego. Ocena zebranego materiału dowodowego dokonana została w sposób prawidłowy, zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, natomiast postawiony zarzut obrazy art. 7 k.p.k. stanowi wyłącznie polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego. Stanowisko obrońcy nie zasługuje na

uwzględnienie, bowiem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż wszystkie dowody ocenione zostały przez Sąd w sposób swobodny, w pełni zgodny z dyrektywą art. 7 k.p.k., a tym samym Sąd odwoławczy nie widzi podstaw do ich kwestionowania i podziela dokonaną ocenę. W kontekście powyższego zarzuty należy mieć na uwadze tezę postanowienia Sądu Najwyższego - Izby Karnej z dnia 27 lutego 2017 r. w sprawie V KK 30/17, zgodnie z którą „jeżeli sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu” ((...), Numer (...)). Trzeba dodać, iż skarżący nie wskazuje na konkretne różnice i rozbieżności w zeznaniach policjantów, których Sąd Rejonowy miał nie dostrzec i nie rozważyć. Oczywistym jest zaś, że każdy z funkcjonariuszy opisywał te fragmenty zdarzeń, w których sam brał udział i które zauważył w toku podjętej interwencji, mającej dynamiczny przebieg, co sprawia, że w sposób naturalny różnią się one między sobą. Nie ma też żadnych podstaw żeby upatrywać w treści tych zeznań jakiegos negatywnego nastawienia do oskarżonych. W interwencji uczestniczyli bowiem funkcjonariusze z trzech różnych jednostek Policji (z G., S. i Z.). Fakt użycia przez oskarżonych wobec funkcjonariuszy przemocy polegającej m.in. na ich odciąganiu, szarpaniu za mundury, uderzaniu, popychaniu, odpychaniu ich rąk, łapaniu za ręce, wynika jednoznacznie z zeznań świadków, prawidłowo uznanych za podstawę ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił również pozostały materiał dowodowy. Załączone do akt sprawy nagranie nie podważa w żaden sposób wersji funkcjonariuszy, przeciwnie – wynika z niego, że zachowywali się oni spokojnie.

Przechodząc do dalszej części zarzutu, dotyczącego obrazy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zważył, że podstawą ustaleń faktycznych był całokształt materiału dowodowego, a Sąd Rejonowy nie pominął żadnych okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji wskazał w sporządzonym uzasadnieniu, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, którym natomiast i z jakiego powodu wiary tej odmówił. Nie sposób zasadnie twierdzić, że podstawę wyroku stanowiła jedynie wybiórcza część okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, lub też, że Sąd meriti nie sprostał wymogom należytego uzasadnienia powodów takiej oceny.

W kontekście zarzutu obrazy art. 167 k.p.k. zważyć należy, że dowód taki został dopuszczony przez Sąd odwoławczy, jednakże nie doprowadziło to do uzyskania dodatkowego materiału dowodowego. Wobec tego ocenie Sądu odwoławczego podlegać mogły tylko te dowody, którymi już dysponował Sąd Rejonowy. Te zaś nie dały podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań świadków. Okoliczność rozdarcia kurtki służbowej pokrzywdzonego sierż. sztab. A. Z. (1) została udowodniona za pomocą dowodów osobowych (m.in. zeznaniami Z. W. k. 28 i A. G. k. 38) oraz treści raportu złożonego przez A. Z. (k. 62) a brak innej dokumentacji potwierdzającej uszkodzenie kurtki nie może ani skutecznie podważyć w/w zeznań ani tym bardziej świadczyć o niewiarygodności relacji funkcjonariuszy Policji. Wobec powyższego niedokonanie postulowanej czynności dowodowej przez Sąd Rejonowy nie stanowiło obrazy prawa procesowego, która miałaby wpływ na treść zapadłego wyroku.

W ocenie Sądu odwoławczego częściowo słuszny jest zarzut dotyczący wymierzonych oskarżonym kar, aczkolwiek jego zasadność nie opiera się na wadliwości sporządzonego uzasadnienia, bowiem zbiorcze powołanie się na dyrektywy kary było wynikiem nieprawidłowego uznania przez Sąd meriti, że te same okoliczności zachodzą w stosunku do wszystkich oskarżonych, a co za tym idzie - nie naruszono przepisu art. 424 § 2 k.p.k. Zdaniem Sądu Okręgowego poprawnie ocenione zostały wyłącznie okoliczności przemawiające za skazaniem A. W. (2) i wymierzeniem mu orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej. Należy zgodzić się z Sądem I instancji, że cele zapobiegawcze i wychowawcze względem w/w oskarżonego mogą zostać osiągnięte jedynie poprzez skazanie. Przemawia za tym postawa A. W. (2) w toku postępowania, brak jakiegokolwiek zrozumienia karygodności własnego zachowania u osoby, która jest wychowawcą młodzieży i chociażby z tego powodu powinna dawać jej właściwy przykład. Jednocześnie wymierzone kary jednostkowe są adekwatne do wagi popełnionych czynów. Podobnie kara łączna wymierzona została w sposób zgodny z zasadami wynikającymi z treści art. 86 k.k., we właściwy sposób uwzględniając związek podmiotowo - przedmiotowy pomiędzy czynami oraz bliskość czasową pomiędzy nimi. W sposób odmienny należało przy tym ocenić okoliczności dotyczące oskarżonych M. D. i A. W. (1), ponieważ czyny tych oskarżonych cechują się pewną odmiennością wynikającą ze specyficznej roli, w jakiej znaleźli się ci oskarżeni. Sąd meriti przeoczył kilka okoliczności istotnych z punktu widzenia tej oceny. Trzeba podkreślić, że M. D. i A. W. (1) początkowo nie wykazywali

agresji wobec funkcjonariuszy Policji. A. W. (1) przekazał M. G. posiadane dokumenty (które później wyrwał jej z ręki A. W. (2)), nie przeszkadzał też w czynności przeszukania. Ich nastawienie zmieniło się radykalnie dopiero wskutek konfrontacyjnej postawy A. W. (2), który jako osoba dużo starsza i stanowiąca dla w/w autorytet (ojciec i wujek) poprzez swoje agresywne zachowanie dał przyzwolenie na agresję wobec policjantów. M. D. i A. W. (1) początkowo przyznali się do winy (choć A. W. (1) tylko częściowo), przy czym z pierwszych zeznań M. D., w których zdaniem Sądu szczerze opisał przebieg interwencji, wynika jednoznacznie, że gdyby nie postawa A. W. (2), do takiego rozwoju wydarzeń w ogóle by nie doszło, co nakazuje przyjęcie, że odczuwali oni jednak niewłaściwość swojego zachowania, podczas gdy A. W. (2) przez całe postępowanie żadnej skruchy nie wyraził. Późniejsza postawa M. D. i A. W. (1) była w ocenie Sądu odwoławczego jedynie efektem postawy konsekwentnie prezentowanej przez ich ojca i wujka, której nie można w żaden sposób usprawiedliwić jego przekonaniem o braku podstaw do legitymowania pasażerów samochodu. Nie można pominąć, że M. D. i A. W. (1), w przeciwieństwie do A. W. (2), byli w chwili czynu i nadal są osobami bardzo młodymi, o nieukształtowanym jeszcze do końca charakterze, co do których proces internalizacji norm jeszcze się nie zakończył, tak więc w ocenie Sądu Okręgowego zasługują na większą dozę wyrozumiałości od znacznie starszego i dojrzałego A. W. (2). Mając na uwadze powyższe Sąd odwoławczy na podstawie art. 66 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec M. D. i A. W. (1) na okres 2 lat próby, jednocześnie orzekając wobec nich w oparciu o art. 67 § 3 k.k. świadczenia pieniężne w kwotach po 300 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Z uwagi na zmianę rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej M. D. i A. W. (1) przepis art. 67 § 3 k.k. musiał zostać dodany do utrzymanego w mocy orzeczenia o obowiązku przeproszenia pokrzywdzonych. Ze względu na nowelizację treści art. 70 § 1 k.k. dokonaną ustawą z dnia 20 marca 2015 roku (Dz.U.2015.396) konieczne było wyeliminowanie zapisu „pkt 1” w punkcie VII zaskarżonego wyroku, stanowiącego o zawieszeniu wykonana wobec oskarżonego A. W. (2) orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

W pozostałej części apelację wniesioną przez obrońcę oskarżonych Sąd Okręgowy uznał za niezasadną, a zaskarżony wyrok, wobec braku przesłanek uzasadniających jego zmianę w kształcie postulowanym przez skarżącego, należało utrzymać w mocy.

O kosztach sądowych związanych z apelacją obrońcy oskarżonych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k., uznając, że oskarżony A. W. (2) powinien zapłacić w całości koszty postępowania odwoławczego związanego ze swoim udziałem, tj. w wysokości 236 złotych, natomiast oskarżeni M. D. i A. W. (1) powinni uiścić te koszty jedynie częściowo w kwotach po 150 złotych za obie instancje, w pozostałej zaś części zwolnił ich od ponoszenia powyższych kosztów.